

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **E. G.,**
nar.,
státní příslušnost: Kyrgyzstán,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. KRPA-23331-11/ČJ-2024-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobkyně zajišťuje za účelem správního vyhoštění, doba zajištění byla stanovena podle § 124 odst. 3 téhož zákona na 90 dní ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobkyně namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dle ní vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci a rozhodnutí zdůvodnil jen obecnými úvahami. Žalovaný je povinen před rozhodnutím o zajištění cizince vždy zvážit alternativní možnost uložení některého ze zvláštních opatření. Zajištění má být prostředkem až ultima ratio. Žalobkyně odmítá závěry žalovaného o tom, že se měla opakovaně dopouštět protiprávního jednání a být lhotejná k pobytovým otázkám. Jediným jejím prohřeškem bylo, že pobývala na území ČR po uplynutí doby určené k vycestování. Žalobkyně se stala obětí podvodu, kdy zaplatila za obstarání prodloužení pobytového oprávnění, které však poté neobdržela. Dle žalobkyně je domněnka žalovaného, že nelze žalobkyni uložit zvláštní opatření z důvodu, že již v minulosti z ČR nevycestovala v době, kdy měla uloženo správní vyhoštění, nepodložená. Nešlo o zásadní porušení právního řádu ani o porušování veřejného pořádku. Je pravdou, že již žalobkyně aktuálně nemá zajištěno v ČR bydlení, avšak může pobývat v pobytovém středisku a nemusí být omezena na svobodě. Bydlení v tomto středisku skýtá záruku, že bude žalobkyně kontaktní pro správní orgány. Žalobkyně se neztotožňuje se závěry žalovaného ohledně toho, že jí nemohlo být uloženo zvláštní opatření. Co se týče argumentace, že nemá v ČR nahlášen pobyt, pak pokud by toto byl ze strany žalovaného relevantní důvod, týkalo by se to všech osob, kterým bylo uloženo správní vyhoštění. Úvahy v odůvodnění žalovaného byly v rozporu s obsahem správního spisu a pouze obecné. Žalobkyně dále namítla nepřiměřenost stanovené délky zajištění, která nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Není patrné, zda žalovaný zohlednil konkrétní situaci žalobkyně. Žalovaný odkázal na vágní informace, které mu mají být známy z jeho běžné praxe, uvedl, že doba zajištění náležitostí se obvykle pohybuje kolem 90 dnů a že je mu známo, že je realizace správního vyhoštění možná s tím, že se obvykle u občanů třetích zemí pohybuje kolem 40 – 60 dnů. Žalovaný neví, jaká doba to přesně je u občanů Kyrgyzstánu, nevěnoval se ani možné spolupráce se zastupitelským úřadem. Odůvodnění délky zajištění neobsahuje dostatek přezkoumatelných úvah. Žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a dále čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, kterou je ČR vázána. Žalobkyně též požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že v případě žalobkyně shledal naplnění podmínek pro uložení zajištění. Žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění a dvouroční zákaz vstupu na území členských států členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „EU“ a „smluvní státy“), byla jí uložena doba k vycestování. Žalobkyně ve stanovené době území neopustila. Bylo jednoznačně prokázáno, že se žalobkyně na území ČR nacházela nelegálně, naplnila skutkovou podstatu § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Důvody, proč nebylo žalobkyni možné uložit některé ze zvláštních opatření, byly uvedeny na straně 4 – 6 rozhodnutí. S ohledem na pobytovou historii žalobkyně žalovaný shledal, že existuje u žalobkyně důvodná obava, že bude výkon správního vyhoštění zmařen. Co se týče doby zajištění, byla tato dle žalovaného řádně zdůvodněna na straně 7 rozhodnutí. Bylo přihlédnuto k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponuje cestovním dokladem, a tedy nutností vyřízení náhradního dokladu. Žalovaný podotkl, že je nucen vyčkat reakce dožádaného státu, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, u třetích zemí se obvykle pohybuje kolem 40 – 60 dnů. Přihlédnuto bylo též k době potřebné pro zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „ŘSCP“) jako příslušný orgán vyřizuje potřebné náležitosti, kdy doba vyřízení se pohybuje kolem 30 kalendářních dní. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu se zákonem, proporcionálně, transparentně a souladně se zásadou individualizace. K námitce týkající se porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů žalovaný uvedl, že tuto nelze považovat za konkrétní žalobní bod.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 16. 1. 2024 byla téhož dne provedena pobytová kontrola žalobkyně, přičemž bylo zjištěno, že žalobkyně prochází evidencí nežádoucích osob (ENO), jelikož jí bylo uloženo správní vyhoštění platné od 5. 12. 2023. Dále bylo též zjištěno, že žalobkyni uplynula lhůta pro svobodné vycestování dne 4. 1. 2024.
6. Součástí spisu je dále mj. rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 11. 2023, č. j. KRPA-387207-16/ČJ-2023-000022-SV, kterým bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 2 let. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž to právní moci nabylo dne 5. 12. 2023.
7. Při podání vysvětlení žalobkyně dne 17. 1. 2024 sdělila, že rozhodnutí o uložení správního vyhoštění osobně převzala a věděla, že má do 4. 1. 2024 vycestovat. Cestovní doklad nemá již od listopadu 2023, neměla jej ani v době vedení řízení o správním vyhoštění. K jeho opatření prozatím nepodnikla žádné kroky, chtěla však vycestovat do Vídně jej vyřídit tam. V Praze bydlí v domě pro bezdomovce, pobyt nemá hlášen, nemá doručovací adresu a v ČR je proto nekontaktní. Peníze má z brigád. Je zdravá, zdravotní pojištění nemá sjednáno. K možnosti uložení zvláštních opatření zopakovala, že v Praze bydlí v domě pro bezdomovce, pobyt nemá hlášen, nemá označenou domovní schránku ani zvonek. Disponuje jen minimálními finančními prostředky. Nemá nikoho, kdo by za ni mohl záruku složit. Nemá se kde zdržovat a hlásit se policii. O azyl nežádala. Je svobodná a bezdětná, v Kyrgyzstánu má rodinu. V ČR nemá žádné vazby, ty naopak má v Kyrgyzstánu. V Kyrgyzstánu si bydlení zařídí. Naposledy tam byla v roce 2017. Není jí známa žádná překážka vycestování, Kyrgyzstán je pro ni bezpečná země, vycestuje dobrovolně.
8. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 90 dní ode dne omezení osobní svobody.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. K obecným námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu s právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu, a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně.

11. S žalobkyní lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
12. V rozsudku č. j. 1 Azs 143/2020-48 ze dne 13. 8. 2020 Nejvyšší správní soud mimo jiné připomněl, jaké požadavky musí být naplněny, aby bylo možné využití zajištění jako prostředku ospravedlnit. Uvedl konkrétně, že: *„Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci Chahal proti Spojenému království, stížnost č. 22414/93). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci M. a ostatní proti Bulharsku, stížnost č. 41416/08).“*
13. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
14. Důvodem pro uložení zajištění žalobkyni byla skutečnost, že nevycestovala v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, dle kterého měla konkrétně vycestovat do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tj. do 30 dnů od 5. 12. 2023, což neučila. Naopak byla dne 16. 1. 2024 pobytově kontrolována, kdy sdělila, že si byla neoprávněného pobytu v ČR plně vědoma, potvrdila, že si rozhodnutí o správním vyhoštění sama převzala. Taktéž uvedla, že ke dni kontroly nepodnikla ani žádné kroky k tomu, aby si opatřila cestovní doklad a mohla vycestovat. Pouze se měla chystat jet do Vídně doklad vyřídit.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z jednání žalobkyně je patrná její liknavá snaha o řešení jejího pobytu, kdy se dozнала k tomu, že nevycestovala z území ve stanovené lhůtě. Do této situace se dostala vlastní chybou. Žalovaný též podotkl, že pokud by nebyl neoprávněný pobyt žalobkyně odhalen pobytovou kontrolou, lze se jen domnívat, jak dlouho by další neoprávněný pobyt žalobkyně ještě trval. Žalobkyně vědomě nerespektovala povinnosti uložené rozhodnutím o správním vyhoštění. Dle žalovaného je z jednání žalobkyně zřejmé, co si myslí o právním pořádku ČR.
16. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobkyně, která své jednání označila za nijak zásadní porušení veřejného pořádku. Bylo naopak prokázáno, že žalobkyně z území ČR Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nevycestovala ve stanovené lhůtě, čímž se se dopustila protiprávního jednání, přičemž sama potvrdila, že si byla svého jednání vědoma. Lze též souhlasit s žalovaným, že žalobkyně by v případě, že by pobytová kontrola provedena nebyla, patrně z území nevycestovala a neoprávněný pobyt by naopak prodlužovala. Neoprávněný pobyt na území pak soud nepovažuje za nikterak bagatelní jednání, kdy žalobkyně ani neuvedla, že by jí mělo ve vycestování cokoli zásadního bránit, v ČR nemá žádné bydlení, žádné rodinné ani jiné vazby. V Kyrgyzstánu jí nic nehrozí. Dodala, že k realizaci vycestování ani nepodnikla žádné kroky. Co se týče námítky žalobkyně, že se měla stát obětí podvodu, kdy se měla snažit obstarat prodloužení pobytového oprávnění, které jí však nebylo dodáno, pak k tomu žalobkyně v žalobě nic bližšího nesdělila a žalovanému při podání vysvětlení tuto skutečnost nezmínila vůbec.

17. Námítku, že měl žalovaný žalobkyni uložit některé ze zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, soud jako důvodnou neposoudil.
18. Zvláštní opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
19. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly*, b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*, c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly*.
20. Žalovaný možnost uložení zvláštních opatření žalobkyni vyloučil s tím, že žalobkyně nerespektovala povinnosti uložené rozhodnutím o správním vyhoštění, kdy z ČR nevycestovala v určené lhůtě a svůj pobyt neřešila.
21. K možnosti dle písm. a) uvedeného ustanovení zákona žalovaný poukázal na sdělení žalobkyně, že pobývá v domě pro osoby bez domova, kdy adresu pobytu nezná a nehlásila, dále sdělila, že nemá ani označen zvonek či domovní schránku. Žalobkyně zde nemá žádné bydlení trvalé povahy ani žádný majetek. Dle žalovaného není v případě žalobkyně dána dostatečná záruka jejího vycestování. K možnosti dle písm. b) téhož ustanovení žalovaný konstatoval, že žalobkyně uvedla, že má k dispozici pouze minimální finanční prostředky a není zde nikdo, kdo by je za ni složil, proto žalovaný i tuto možnost vyloučil. Taktéž uložení zvláštního opatření dle písm. c) a d) žalovaný označil za neúčelné.
22. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že měl v jejím případě žalovaný přistoupit k uložení některého ze zvláštních opatření na místo zajištění. Uložení takového opatření Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

vyloučila předně sama žalobkyně v rámci své výpovědi při podání vysvětlení, kde k této možnosti žalovanému sdělila celou řadu skutečností, které potvrdily, že takové řešení nebylo u žalobkyně možné. Konkrétně sdělila, že v ČR bydlí v domě pro osoby bez domova, nemá pobyt nikde nahlášen, nemá žádnou kontaktní adresu, nemá označenu domovní schránku ani zvonek. Dále dodala, že disponuje pouze minimálními finančními prostředky, přičemž jí ani není známo, že by někdo mohl finanční záruku složit za ni. Uvedla také, že není možné, aby v ČR někde pobývala a hlásila se policii. Z uvedeného tedy plyne, že žalobkyně sama vyloučila možnost všech představitelných opatření.

23. V žalobě žalobkyně doplnila, že pobývá aktuálně v ZZC Bělá Jezová, ve kterém se domnívá, že je zárukou, že napříště kontaktní pro správní orgány bude. Soud konstatuje, že v případě žalobkyně žalovaný postupoval zcel adekvátně, pokud shledal, že u ní uložení zvláštních opatření není možné. Nebyl zjištěn žádný platný pobyt žalobkyně na adrese v ČR, žalobkyně sama výslovně vyloučila, že by v ČR byla vůbec kontaktní, či že by se mohla z nějaké adresy hlásit policii. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že později v žalobě sdělila, že by mohla pobývat v pobytovém středisku, v tom totiž žalobkyně pobývala právě až v důsledku napadeného rozhodnutí o jejím zajištění, ke dni vydání rozhodnutí měla žalobkyně dle svého vyjádření bydlet v domě pro osoby bez domova, tedy žalovaný nemohl tuto skutečnost zohlednit. Pobyt ve středisku souvisí se zajištěním žalobkyně. Z ničeho nevyplývá, že by byla žalobkyně schopna svůj pobyt zaopatřit jiným způsobem. Lze dále dodat, že jak plyne ze správního spisu, požádala žalobkyně dne 22. 1. 2024 o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byla následně zajištěna na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 1. 2024, č. j. OAM-108/BE-VL17-VL18-PS-2024 dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to do 19. 7. 2024 ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 1. 2024. Správní spis dále obsahuje příkaz ze dne 7. 2. 2024 k ukončení zajištění žalobkyně ve středisku Bělá Jezová ke dni 25. 1. 2024. Soud dále uvádí, že žaloba je datována dne 31. 1. 2024, tedy k tomuto dni byla již žalobkyně zajištěna dle zmíněného rozhodnutí MV, žalobkyně v žalobě uvedla, že se i ke přípravě žaloby měla nacházet v ZZC Bělá Jezová, kde dle jejího názoru by mohla nadále pobývat i bez omezení na svobodě. K tomu soud dodává, že žalobkyně má možnost podat žalobu proti rozhodnutí o zajištění podle zákona o azylu, kde může tuto svou argumentaci rovněž uvést.
24. Žalovaný nepochybil ani z hlediska možnosti uložení opatření hlášení se na policii, neboť jestliže žalobkyně nemá v ČR zajištěn pobyt, nemohla by se ani odnikud na policii hlásit. Pochybení soud neshledal ani v případě neuložení finanční záruky, neboť to žalobkyně taktéž sama vyloučila s odkazem na to, že disponuje pouze minimální finanční hotovostí a není dle ní ani možné, aby za ni záruku složila jiná osoba. Soudu proto není s ohledem na uvedené zřejmé, jak by si s ohledem na skutkové okolnosti případu průběh zvláštních opatření vůbec představovala, jestliže neuvedla žádný představitelný způsob jejich realizace. Žalovaným byly veškeré zjištěné i žalobkyní sdělené skutečnosti vzaty v úvahu, avšak uložení zvláštních opatření nebylo možné.
25. Lze shrnout, že jednotlivá zvláštní opatření nemohla být podle použita, neboť by nebyla účelná. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na výše samotnou žalobkyní sdělené skutečnosti nebyly dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo efektivní, naopak existovalo riziko, že by žalobkyně zvláštní opatření nesplnila. Žalovanému proto nezbylo než přistoupit k zajištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

26. K námitce nedostatečně a nepřezkoumatelně stanovené délky zajištění soud uvádí, že přestože odůvodnění žalovaného neobsahuje zcela detailní rozpis jednotlivých činěných kroků, soud považuje odůvodnění za dostačující, neboť je z něj zjevné, jak dosud bylo a jak bude v případě žalobkyně postupováno a z jakého důvodu byla délka zajištění vymezena právě na 90 dnů. Posouzení žalovaného bylo také nutně limitováno časovými možnostmi řízení, proto namítá-li žalobkyně obecnost či stručnost, je též třeba vzít v úvahu podmínky, za nichž žalovaný o zajištění cizince rozhoduje.
27. Žalovaný uvedl, že délka zajištění 90 dnů byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Konstatoval, že bude nezbytné opatřit pro žalobkyni náhradní cestovní doklad. K tomu bude třeba žalobkyni ověřit, kdy bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad daného státu. Bude sepsována žádost o ověření totožnosti a vydání dokladu, která bude zasílána ŘSCP. Tento orgán poté zašle dožádání spolu s dalšími potřebnými dokumenty na zastupitelský úřad dotčené země. Poté je správní orgán nucen vyčkat reakce dožádaného státu, kdy doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, přičemž u třetích zemí se obvykle pohybuje okolo 40 – 60 dní. Bylo dále přihlédnuto k předpokládané složitosti zabezpečení přepravních dokladů (letenka, průvoz, komunikace), které bude vyřizovat ŘCP jako příslušný orgán. Doba potřebná k zajištění těchto skutečností se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů.
28. Součástí spisu je dále žádost o zjištění totožnosti žalobkyně sepsaná dne 17. 1. 2024, tedy žalovaný tentýž den, kdy rozhodl o zajištění žalobkyně, vyhotovil avizovanou žádost o zjištění totožnosti, přičemž uvedl, jaký bude další postup, co se týče vyřizování dokladu pro žalobkyni a zajištění jejího vycestování. Více informací nebylo dle soudu ze strany žalovaného ani možné považovat, jestliže kroky k realizaci správního vyhoštění byly teprve na začátku a zároveň byl popsán očekávaný další průběh.
29. Je patrné, že žalovaný vycházel při stanovení délky zajištění 90 dní ze skutečnosti, že bude třeba vyřídit náhradní cestovní doklad, a poté bude moci být přistoupeno k samotné realizaci správního vyhoštění. Žalovaný popsal jednotlivé očekávané kroky, které budou činěny ze strany příslušného orgánu za účelem realizace vycestování. Z ničeho nevyplývalo, že by vycestování žalobkyně bylo zcela nemožné v době trvání zajištění realizovat. Ze strany žalovaného nedošlo k žádným zásadním prodloužením.
30. Lze dodat, že žalovaný nenalezl ani jiný důvod, který by měl bránit realizaci správního vyhoštění žalobkyně, co se konkrétně týče zejména bezpečnostní situace v Kyrgyzstánu či jejích soukromých a rodinných vazeb. Žalovaný poukázal na rozhodnutí o správním vyhoštění, ve kterém byly tyto otázky obsáhle řešeny se závěrem, že vycestování žalobkyně zpět do Kyrgyzstánu je možné. Žalovaným bylo zohledněno i vyjádření žalobkyně, která uvedla, že jí není známa žádná překážka vycestování z hlediska bezpečnostní situace. Dále též sdělila, že v ČR nemá žádné vazby, ty naopak má v zemi původu. Žalobkyně tedy sama v tomto ohledu možnost návratu do Kyrgyzstánu jakkoli nezpochybnila, naopak opakovaně žalovanému sdělila, že je pro ni Kyrgyzstán bezpečnou zemí a nic jí tam nehrozí. Dodala také, že je schopná si tam nalézt bydlení a má tam také rodinné vazby, které naopak v ČR žádné nemá. Všechna tato tvrzení žalobkyně jsou dokumentována protokolem o podání vysvětlení ze dne 17. 1. 2024 a korespondují s obsahem rozhodnutí o správním vyhoštění, které je taktéž součástí správního spisu.
31. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

32. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla a náhrada nákladů řízení mu nenáleží, žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 16. 2. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.